

Vozovna
je mikrosvět
určený zejména pro
odstavování a údržbu
kolejových vozidel. Tedy
těch, která se prohánějí
po kolejích a přepravují
cestující všeho
druhu.

Dveře ve vozovně Pankrác

Naléhavý křik se nese halovým komplexem velkolepého areálu vozovny. Nepřestává. Trvá. Zesiluje.

Je to snad volání roztržitého člena rockové kapely, který si v metru zapomněl kytaru? Nářek zatoulaného pitbula? Úpění zakutáleného míče na ragby? Hudrání úmyslně ztraceného školního sešitu, který

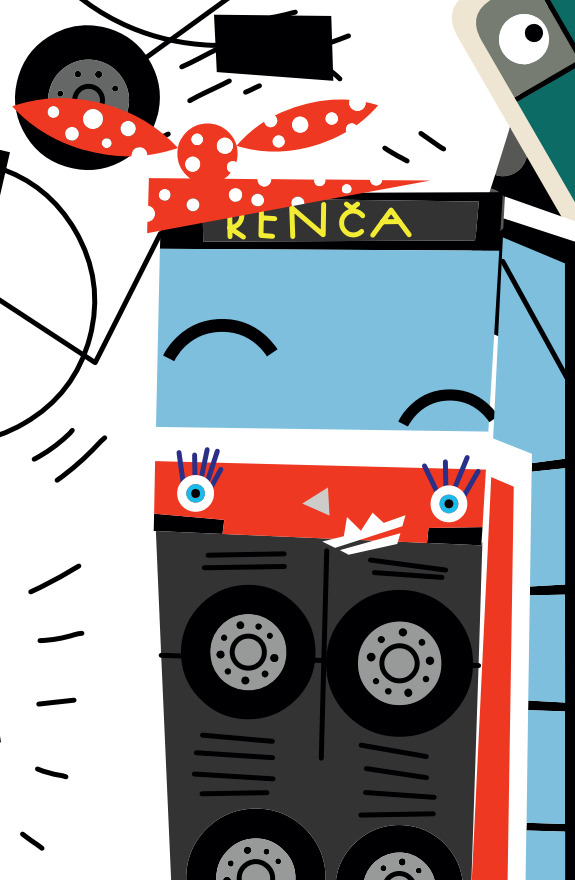
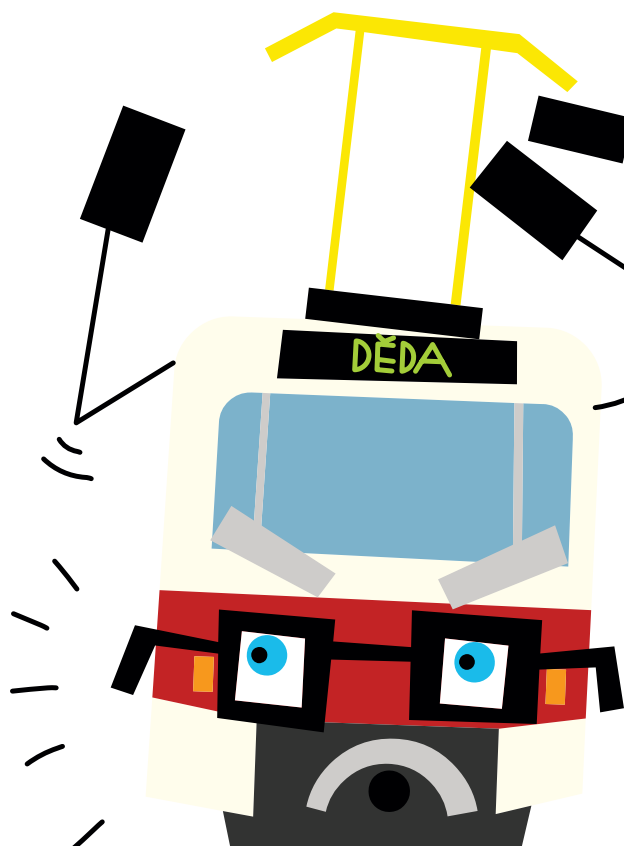
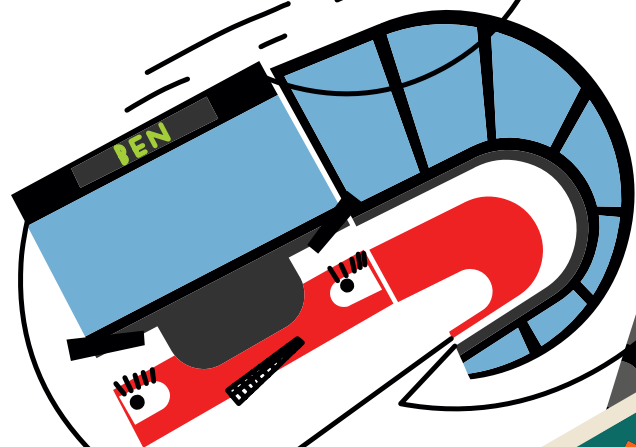
je plný známek větších než čtyři a menších než šest?

Do haly se sjíždějí všichni její obyvatelé, jejich příbuzní, přátelé, sousedé a známí. Jedni frčí po kolejích, jiní si to štrádají po asfaltu. Žene se sem každý, kdo ve světě pražské hromadné dopravy něco znamená.

Teta Renča a strýc Karlos (nízkopodlažní autobusy Karosa-Renault), manželé Rypošovi odnaproti (vagóny metra M1), Sára a Sven von Letiště (dlouhatánské tříčlánkové trolejbusy), babi a děda Meluzínovi (legendární tramvajové vozy T3), sestřenice Petra (lanovka z Petřína), fešáci Břehule, Břehouš a Ledňáček (převozní lodě) a další.

Jen mamí a tatí nikde!

„Mamí! Tatí! Pomóóóc! Fňuk!“ vznáší se vřískot nad hlavami vykulených prostředků městské hromadné dopravy. „Mamí! Tatí! Pomóóóc! Fňuk!“ letí křik halou jako štiplavá jiskra z namrzlé troleje. Kolem administrativní budovy zatáčí ostře k mycímu stroji směrem k jídelně. Vlevo lízne babu Acetonku a její sklad hořlavin a sviští střemhlav halou denního ošetření.

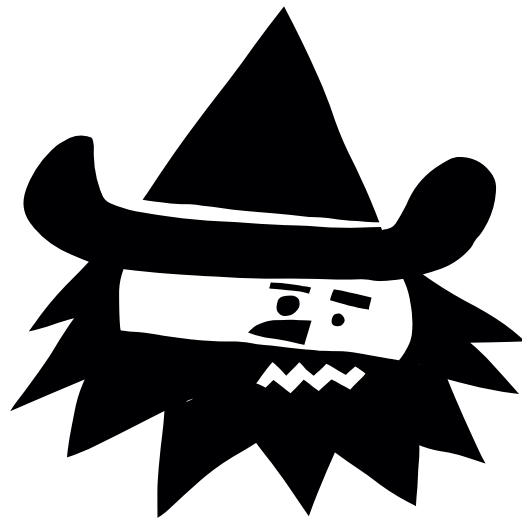
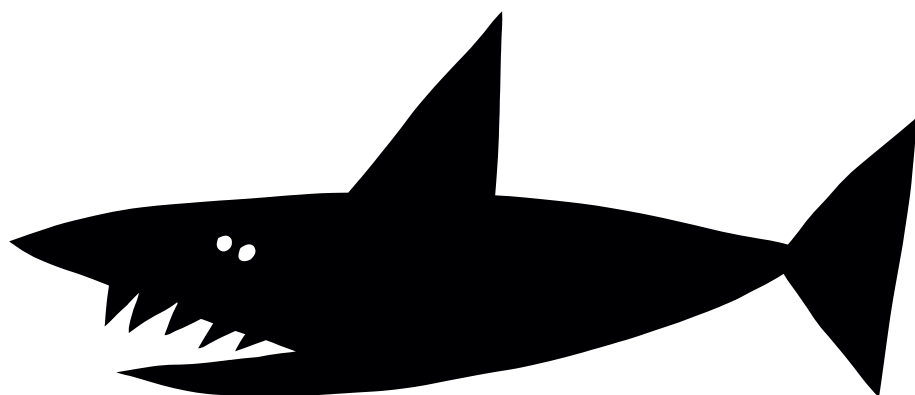

Ha! No jasně! Kde jinde by rodičové mohli trávit volný čas než tady. Mamí odpočívá, tatí jí masíruje kola, poslouchají retro songy a vedou řeči o životě.

Zdá se, že nešťastný jekot konečně dorazil ke správným uším. „Mamí! Tatí!

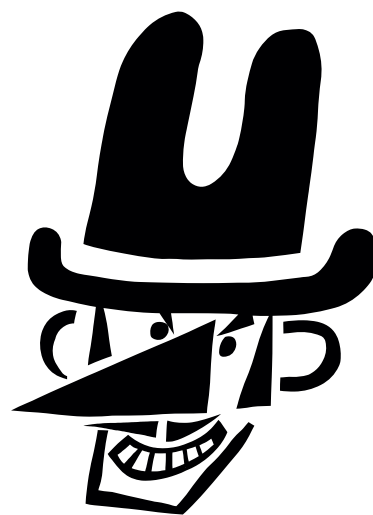
**POMŮŮŮŮC!
FNUK!”**

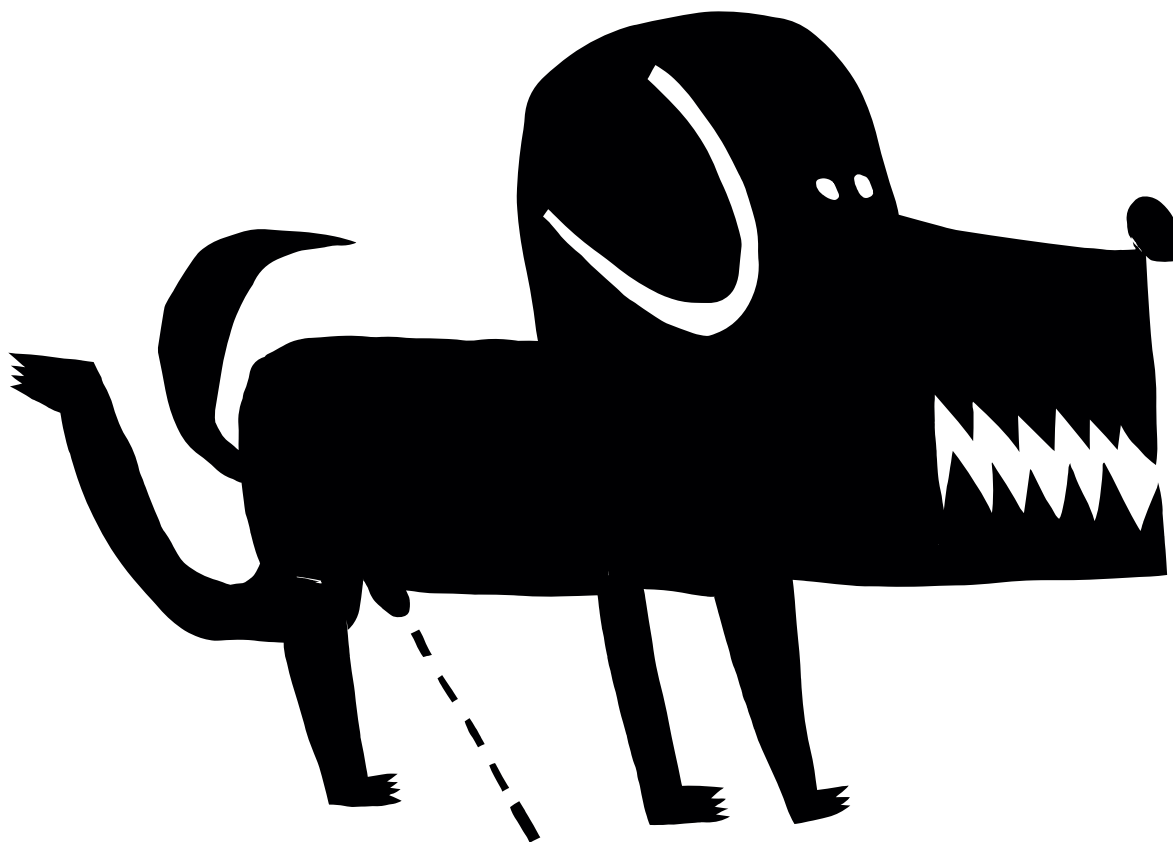
Maminka ostražitě hledí směrem, kterým do kuchyně právě vjíždí rozčilená tramvaj. Je to kočka – jestli se to tak dá říct, když jsme mezi tramvajemi. Ostře řezané lícní kosti, v bocích široká tak akorát a světla, která dosvítí až do nebe. Žádný rocker, pitbul, míč ani ponížený školní sešit, nýbrž elegantní dospívající tramvaj Tatra KT8D5, které nikdo neřekne jinak než Fany, protože s ní bývá zábava. Tedy obvykle je s ní švandy plná vozovna. Dnes to na legraci k popukání nevypadá. Vyvádí, jako by do ní narazila dodávka.

Za Fany se do haly cpe horda příbuzných, přátel, sousedů a dalších známých, kteří se mezitím sjeli z různých koutů Prahy. Koleje nekoleje, dneska jsou tu skoro všichni.

„Mamí! Tatí! Kde hrom do troleje jste?“ kleje slečna tramvaj. „Volám vás celou věčnost, a vy se tu vybavujete?! Klidně relaxujete, jako byste mě neslyšeli?! Co kdybych byla těžce zraněná? Napadená žralokem? Loupežníkem? Kovbojem? Nebo dokonce počůraná rozběsněným rotvajlerem?“

„Je to naše Fany," usmívá se tatínek líbezně na maminku. Ta se obrací k rozzlobené dceři s otevřenou náručí. „Copak je, Fanyňko? Stalo se něco? Nejsi těžce zraněná? Nenapadl tě žralok? Loupežník? Kovboj?"

„Nepočůral tě snad, můj ty revizore, rozběsněný rotvajler?" přidává se do hovoru starostlivý tatínek.

„Jen se mi smějte, lehkomyšní rodičové!" slzí Fany. „Jasně že se mi nic takového nestalo! Jak by taky mohlo? Copak tady u nás se někdy něco děje? Dobrodružného? Pche!" otáčí pantografem kolem dokola, znechuceně si odfrkuje a pak se dává do usedavého pláče.

„Tak a dost! Fany, nefňukej!" zavelí maminka. „Pěkně se uklidni a pověz nám, co strašného se ti stalo."

„Ve škole jsme dostali úkol," začíná Fany zdrceně vyprávět své životní neštěstí.

„Máme sepsat rodinný rodokmen se všemi zajímavostmi a pozoruhodnými událostmi, které se za historii našeho rodu udály."

Domluvila a rozhlédla se kolem sebe.

Spatřila překvapené tváře a vyjevené výrazy příbuzných, přátel, sousedů a známých – a dala se znovu do pláče.

Rodiče nechápou, ani co by se žvýkačky pod sedadlo vešlo, o co tady jde.

„No, a?" zeptá se první táta. „V čem je problém?"

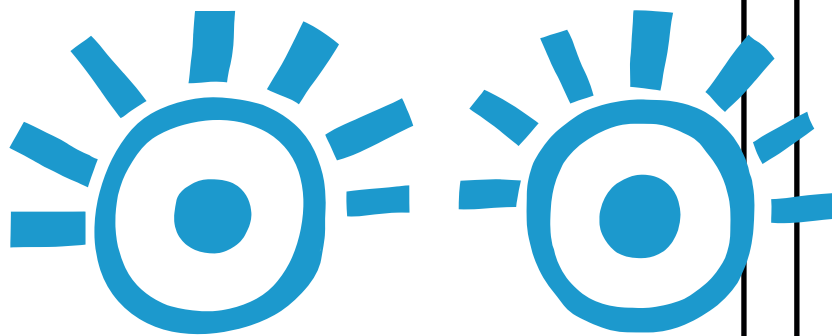
„V čem je problém?" zírá na něj Fany. „To se ptáš?" pokračuje roztřeseným hlasem.

„Chodím do třídy s vytuněnými osobáky, nadupanými nákladáky a namachrovanými závodáky. Všichni mají boží a cool rodokmeny plné epochálních příběhů, ultimátních historek a medailí světového

významu. A já? Já jsem holka od dopravních podniků. HŮŮŮ!!! Nuda! Zero! Zív! Ble!" končí Fany radikální proslov a slzy z ní stříkají, jako když se ostříkovač opije na vánočním večírku.

Strýc Karlos musí tetě Renče plácnout obklad na čelo. Souosedé Rypošovi se otáčí na kolečkách vzad a beze slova opouštějí místnost. Tedy pokud „Tss!" paní Rypošové nebudeme považovat za slovo. Sára a Sven von Letiště si něco velmi potichu šuškájí. Rodiče stojí přikovaní k podlaze, jako když v areálu vypnou proud. Sestřenice Petra v zadní řadě omdlí. Fešácké převozní lodě Břehule, Břehouš a Ledňáček nedělají nic, protože jako obvykle čučí do telefonu a nedávají pozor.

Jen babi a děda Meluzínovi neztrácí glanc. Naopak, usmívají se na Fany tím nejlíbeznějším způsobem. Každý ji z jedné strany hladí po čelním skle a promlouvají skoro současně k celému shromáždění:

„Vzpamatujte se, rodino! A Rypošovi zpátky sem!" Do všech jako by střelil. Stojí v pozoru, hledí vpřed a poslušně vyčkávají, jaké řešení této překerní situace pro ně staří Meluzínovi mají.

„Naše milá Fanyňko, je vidět, že toho o své rodině mnoho nevíš. Děvčátko úžasné, nemysli si, že tvůj rod, rod prostředků Dopravních podniků hlavního města Prahy, je nějaká nudná parta páprdů a budižkničemů. To by byla veliká chyba a taky jeden obrovský omyl," spouští prarodiče hlášení stále s laskavým úsměvem ve tvářích. „Jestli chceš a máš trochu času nazbyt, budeme ti my všichni, jak jsme tady, vyprávět historii našeho a tvého rodu od chvil, kam nám paměť sahá." Napříč halou se ozývá souhlasné brumlání a cinkání.

Pak si babi dupne a dodá: „Ať se propadnu do tunelu metra na Florenci, jestli se nakonec nebudeš smát s námi. Jestli nebudeš nadšeně hltat všechna dobrodružství, která se odehrála na našich společných kolejích i mimo ně!" Nato si dupne děda: „Vsadím svoje laminátové sedačky značky Vertex, že náš rodokmen je přinejmenším stejně zajímavý jako životní cesty rodu vytuněných osobáků, nadupaných nákladáků a namachrovaných závodáků!" Na závěr si dupne také

NASTUP

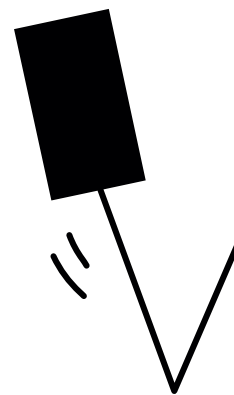
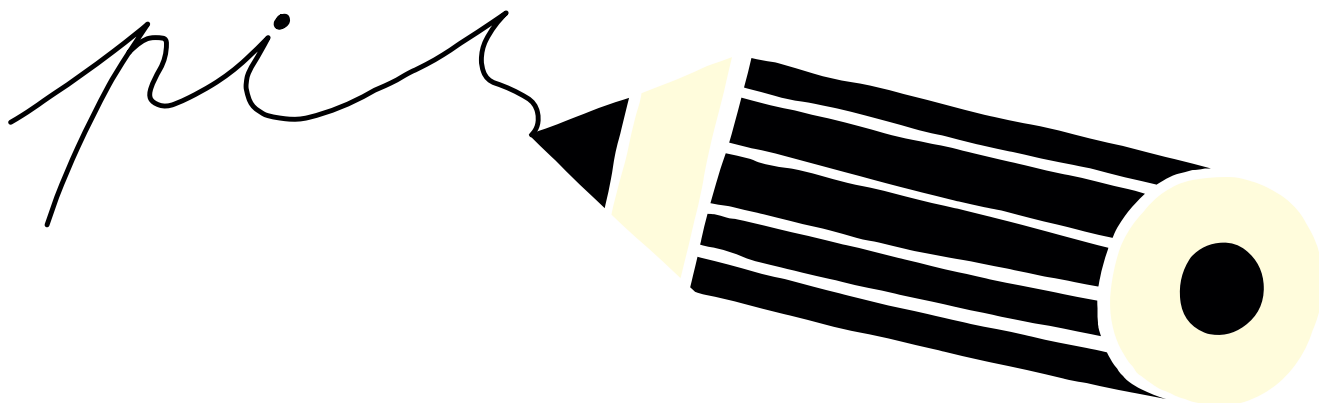
sousedka Rypošová: „Ať mě fíra zapomene na konečný, jestli se nám všem, Fany, nakonec za to svoje fňukání neomluví!“

„Kořeny jsou důležité. Když jsou pevné, stromy se díky nim udrží v pozoru, i když udeří silný vítr. Víte, co tím myslím,“ šeptá pan trolejbus Sven. Ale on mluví vždycky tak potichu a ke všemu si vůbec nedupnul. Takže ho nejspíš nikdo neslyšel.

Fany přestává fňukat. Zvedne oči k rozdivočelým příbuzným, přátelům, sousedům a známým. Trochu se začervená. Nejspíš rozpaky. Pak přikývne. V jejích mladých očích zahoří plamínek naděje. A pak si dupne: „Jestli tohle klapne, milá rodino, přátelé, příbuzní, sousedi a známí, přestanu okamžitě fňukat a budu ten nejpyšnější dopravní prostředek v celé Praze s tou nejbáječnější rodinou, příbuznými, sousedy a známými!“ Ha! To probralo k životu dokonce i fešácké

převozní lodě Břehuli, Břehouše a Ledňáčka. „Fany, nefňukej, tvůj život je divokej!“ začala hned plavidla rapovat a tančit.

Tak co myslíš? Dostojí babi a děda Meluzínovi svým slibům? Pomohou milované pubertální vnučce s náročným domácím úkolem? Určitě ano! Ba co víc, vezmou ji s sebou na divokou jízdu po kolejích a prašných cestách do daleké minulosti. Chceš se také svézt? Tak nastupovááát, stránky se otáčejí!

OVÁÁÁT!

